

"Nopeasti etenevä tarina, joka on pakko ahmia."

Magnus Utvik, SVT

SOFIE

SAREN-

BRANT

OSASTO 73

SOFIE

SAREN-

BRANT

SUOMENTANUT ANNAMARI TYPPÖ

OSASTO 73

WSOY HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Avdelning 73

© SOFIE SARENBRANT 2015

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNAMARI TYPPÖ JA WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43657-8

PAINETTU EU:SSA

Isoäidilleni
(parempi myöhään kuin ei milloinkaan)

Perjantai 24. huhtikuuta

TUNTEMATON NAINEN ottaa vauvan syliinsä ja häipyy. Emma Sköld ehtii hämärästi erottaa loittonevan selän, sitten hetki on ohi. Vasta muutaman sekunnin kuluttua hän tajuaa, mitä juuri tapahtui. Kylmät väreet kulkevat Emmän selkäpiitä pitkin, kun hän ymmärtää, mitä on menettämässä. Hän yrittää nousta ja juosta naisen perään, mutta ruumis ei tottele. Se kieltäytyy noudattamasta hänen käskyjään. Emma ei edes ole varma, onko hänellä ruumista lainkaan. Sen paremmin käsiä kuin jalkojakaan ei voi liikuttaa. Hänet on nähtävästi sidottu sänkyyn. Jokin hiertää hänen kaulaansa, kun hän yrittää liikkua eteen ja taakse. Hengitys tuntuu väkinäiseltä. Aivan kuin keuhkot täyttyisivät ilmalla keinotekoisesti.

Jossakin yläpuolella on loisteputkivalaisin, jonka terävä valo sokaisee hänet.

Emma heiluttaa käsiään ja yrittää vielä kerran epätoivoisesti irrottautua siteistä, mutta kipu on sietämätön. Tuntuu kuin terävät neulat repisivät verisuonia, kun hän yrittää päästä liikkeelle. Kaikki voimat katoavat, ja Emma makaa taas liikkumatta. Hänen on pakko antaa periksi ja hyväksyä, ettei voi mitenkään pelastaa tytärtään vieraan naisen kynsistä. Eikö täällä ole ketään, joka voisi auttaa? Ketään, joka huomaisi, miten paniikissa hän on?

Ei auta muu kuin huutaa apua. Emma vetää henkeä ja parkaisee epätoivoisesti, mutta huoneessa on aivan hiljaista. Hän ei kuule mitään, vaikka kuinka yrittää.

Emman pahin pelko on juuri käynyt toteen, eikä hän voinut tehdä mitään. Hän kieltäytyy hyväksymästä tilannetta, ainakaan ilman taistelua. Päätäväisesti hän irrottaa itsensä siteistä. Ensin kädet. Hän kamppailee ja sotkeutuu ohuisiin letkuihin, joissa virtaa sameaa nestettä. Hän saa yläruumiinsa vapaaksi, mutta jalat eivät suostu yhteistyöhön. Ne retkottavat paikallaan kuin halvaantuneina.

Lopulta korviin kantautuu ääntä jostakin vähän kauem-paa. Sitten tömisevät askelet ja hajanaiset äänet lähestyvät. Ne kuulostavat hermostuneilta, huolestuneilta, mutta samalla innostuneilta. Emma ei tiedä, ovatko ne tulossa pelastamaan häntä vai kuuluvatko ne hänen vihollisilleen. Levottomuus ja äänettömät huudot ovat kuivattaneet hänen kurkkunsa.

Joku on siepannut hänen lapsensa.

SEITSEMÄN VASTASYNTYNYTTÄ ja yksi hiukan isompi tyttö makaavat ringissä lattialla vanhempiensa edessä, pehmustettujen patjojen päällä. Kaksi lapsista on nukahtanut, yksi kitisee ja vääntelehtii levottomasti, mutta hänen äitinsä ei ole kuulevinaankaan. Ehkä epäviireinen laulu raastaa vauvan herkkiä korvia. Hillevi yrittää sulkea melun ulkopuolelle ja keskittyä siihen, mikä on hyvin. Hänen edessään makaa pieni aarre ja tuijottaa uteliaasti aikuisten käsiä, jotka liikkuvat *Hämä-hämähäkin* tahtiin. Laulu soi edelleen epäviireisenä, mutta kun yleisön vanhin jäsen on kuuden kuukauden ikäinen, sillä ei ole niin väliä. Hillevin vieressä istuva nainen, rauhattoman vauvan äiti, kumartuu Hilleviä kohti ja kuiskaa anteeksipyyynnön.

»Vatsavaivoja.»

»Voi poloista», Hillevi vastaa ja yrittää vaikuttaa kiinnostuneelta. »Tiedän, millaista se voi olla.»

Sitten hän tarttuu kertosaakeeseen hieman äskeistä kovemmalla äänellä osoittaakseen, että asia on loppuun käsitelty. Hän on tullut tänne laulamaan, ei seurustelemaan. Hillevi haluaa nauttia päivän ainoasta ohjelmanumerosta täysin siemauksin ennen paluuta normaaliin. Ohjaaja ilmoittaa, että vuorossa on lyhyt vaipanvaihto- ja hengähdystauko ennen

tämän kerran viimeisiä lauluja. Hillevi katsoo kelloa ja huomaa, ettei heillä ole vielä mikään kiire kotiin. He voivat hyvin olla paikalla loppuun asti.

»Minä olen Tamara», vieressä istuva nainen sanoo ja ojentaa hoidetun kätensä, jota koristaa isokokoinen sormus.

»Hillevi», Hillevi vastaa ujosti ja miettii, mihin on tuijannut käsidesinsä. »Onpa herttainen pikkuherra. Hänhän on poika, eikö olekin?»

Tamara nauraa. »Kyllä, hän on Måns, kolme kuukautta. Entä sinun tyttäresi, hän näyttää... noin viiden kuukauden ikäiseltä?»

»Hän on puolivuotias.»

Seuraavaksi nainen varmasti huomauttaa, että tyttö on liian vanha tähän ryhmään, Hillevi ajattelee ja valmistelee puolustuspuhetta. Samalla hän hieroo vaivihkaa käsiinsä desinfiointiainetta tuhotakseen bakteerit, joita häneen on saattanut siirtyä kättelyn yhteydessä. Parempi katsoa kuin katua, hänellä ei ole nyt aikaa sairastaa.

»Hän on niin suloinen. Hänellä on sinun suusi», Tamara kuitenkin sanoo, eikä nuhteista ole tietoakaan.

Hillevi hengittää syvään ja kohentaa epämurkkaa puseeraan. »Kiitos. Olet ensimmäinen, joka sanoo niin.»

»Måns on isänsä kopio», Tamara jatkaa rupatteluaan, aivan kuin koko muuta maailmaa kiinnostaisivat hänen asiansa. »Hänellä ei ole lainkaan minun piirteitäni.»

»Ehkä ne ilmaantuvat myöhemmin», Hillevi lohduttaa ja katsoo Månsia. Tamara on oikeassa. Mikään ei osoita, että he olisivat edes sukua keskenään. Ikävä juttu Tamaran kanalta.

Hillevi huokaisee syvään. Hän toivoo, että pian alettaisiin taas laulaa ja hän säästyisi puhumasta joutavia rupusakin

kanssa. Pian toiveeseen vastataan. Neulottuun villatakkiin pukeutunut ja kehnosti hiuksensa värjännyt ohjaaja palaa. Hillevi on turvassa.

Tuntuu mahdottomalta ajatellakaan, että hän lähtisi äiti-joukon mukana vaunukävelyille, saati sitten kahville jonkun kanssa. Ei häntä kukaan ole kyllä pyytänytäkään. Hillevi haluaa vain olla kahden kesken pienokaisen kanssa, nyt kun hänellä on siihen mahdollisuus. Sisällä asunnossa on niin kuolettavan tylsää. Oikeastaan Hillevi ei saisi lähteä ulos, hän tietää sen kyllä. Vain kauppaan saa mennä, muttei kauas. Mutta raikkaasta ilmasta ja aktiivisuudesta ei ole mitään haittaa, se päinvastoin saa hänet arvostamaan asunnossa vietettyä aikaa entistäkin enemmän. Vauvamuskari on pian tältä erää ohi ja hän voi palata kotiin niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kenenkään ei tarvitse edes tietää.

Juuri kun he ovat aloittamassa *Bää, bää karitsaa*, tapahtuu jotakin uskomatonta.

»Ättä, ättä.»

Hillevi tuijottaa pientä tyttöä voitonriemuksena. Kuuliko hän oikein vai kuvitteliko vain?

Tamara tyrkkää häntä kevyesti kyynärpäällään. »Hän sanoi äiti! Eikö olekin ihmeellistä!»

Jospa Tamara vain tietäisi, miten ihmeellistä se itse asiassa on.

»HÄN ON palaamassa tajuihinsa», sanoo ääni, jota Emma ei tunnista.

Hänen silmäluomensa värisevät, mutta pysyvät suljettuina. Väsymys on lamaannuttavaa, ja menee hetki ennen kuin Emma onnistuu tarkentamaan katseensa. Ehkä hän on nukahtanut uudelleen, mene ja tiedä. Vasta äskenhän hän nelisti hevosen selässä ja nyt jo katselee ympärilleen valoisassa huoneessa. Hän yrittää totuttautua päivänvaloon, mutta päätä raastava kipu on sietämätön. Huone on täynnä laitteita, joiden vilkkuvat numerot ja käyrät saavat Emmen tuntemaan huimausta ja pahoinvointia. Hetken kuluttua hän erottaa sini- ja valkopukuisia hahmoja, jotka näyttävät jättimäisiltä smurffeilta. Hahmot tuijottavat häntä vakavina, kulmakarvat koholla. Keitä he ovat ja mitä he haluavat? Kukaan ei puhu. Kaikki tuntuvat odottavan, että Emma aloittaa.

Hahmoilla on suusuojukset. Emma ajattelee, että hänen täytyy olla sairaalassa. Ärsykeitä on liikaa, eikä hän jaksa ottaa vastaan yhtään enempää. Kaikki muuttuu taas sumeaksi. Pian hän torkahtaa uudelleen.

Kun Emma seuraavan kerran avaa silmänsä, hän yrittää vielä kerran keksiä, missä oikein on. Tuntuu kuin joku puhuisi hänelle, mutta hän ei saa selvää sanoista. Korvissa vain suri-

see ja sihisee. Paniikki kasvaa. Sängyn vieressä seisova nainen selittää jotakin ja heiluttelee käsiään. Emma onnistuu erottamaan joukosta joitakin sanoja: *Avopuoliso. Perhe. Matkalla.* Siinä kaikki. Loppu sulautuu yhteen sanapuuroksi, joka ei merkitse mitään. Emman on pakko keskittyä, jotta hän saisi vastauksen kaikkein polttavimpaan kysymykseensä: mitä hän tekee täällä? Hän tuntee, että jotakin puuttuu. Jotakin tärkeää.

Emman poskea kutittaa, ja hän yrittää kohottaa toista kättään. Mitään ei tapahdu, ei pienintäkään liikahdusta. Nainen jatkaa puhumista samalla kun Emma yrittää kaikin voimin liikuttaa oikeaa kättään. Sen on pakko onnistua. Mutta ei, mitään ei vielääkään tapahdu. Vähän aikaa sitten hän yritti päästä täältä pois, hintaan mihin hyvänsä. Oli kiire, kriisitilanne. Emma ei muista, miksi hän tunsin niin. Kovan kamppailun jälkeen hän onnistuu nostamaan kättään kasvojaan kohti, mutta käsivarteen kiinnitetyt letkut panevat vastaan. Käsi osuu kaulassa olevaan kovaan putkeen. Hän huomaa naisen nyökkäävän ja sanovan jotakin, mikä kuulostaa »tra-keostomialta».

Taaskaan Emma ei tajua mitään. Nainen puhuu varmasti jotakin vierasta kieltä. Emma haluaisi koskettaa kaulassaan olevaa putkea uudelleen, mutta hän ei jaksaa. Häntä huimaa taas, ja huone tuntuu pyörivän. Hän päättää yrittää hetken kuluttua uudelleen, mutta sitä ennen on levättävä. Merkillinen rauha valtaa Emman. Hän ei ole enää edes varma kuka on. Ehkä se on hyvä. Emma kääntää suupieliään ylöspäin ja yrittää urheasti hymyillä, mutta huulet eivät liikahdakaan. Kuin salaman välähdyksessä hän tajuaa, mitä häneltä puuttuu.

»Ines!» Emma huutaa viimeisillä voimillaan.

MATKALLA KOTIIN vauvamuskarista Hillevi pysähtyy kioskille. Ineksen edistymistä on juhlittava. Hän sanoi äiti, Hillevi miettii ja nipistää samalla itseään käsivarresta. Hän haluaa varmistaa, ettei kaikki ole vain unta. Hän päättää ostaa vuoden ensimmäisen jäätelön. Ines on onneksi nukahtanut vaunuihin lauluhetken jälkeen. Hillevillä ei ole aikomustakaan antaa Ineksen maistaa jäätelöä näin aikaisin. Heillä ei ole mitään kiirettä takaisin asunnolle, joten he kuljeskelevat rauhassa ympäriinsä ja nauttivat elämästä. Hillevi on oppinut ottamaan ilon irti jokaisesta hetkestä, tekemään heidän yhteisestä ajastaan hienoa ja merkityksellistä.

Tarkoitus palasi hänen elämäänsä viime vuoden marraskuussa. Sitä ennen jokainen päivä oli taistelua, eikä Hillevi oikein edes ymmärrä, miten hän jaksoi kammata itsensä ylös aamuisin. Nyt hän on iloinen, ettei antanut periksi. Muuten hän ei olisi saanut kokea tätä, hän ajattelee ja oikaisee peittoa, joka on heilahtanut vinoon vaunuissa. Oikean asenteen ja tahdonvoiman avulla useimmat masentuneet ihmiset löytävät kyllä tien takaisin ihmisarvoiseen elämään, mutta Hillevi jos joku tietää, miten paljon se vaatii. Joskus havahtuminen vaatii myös melkoista tuuria, aivan niin kuin hänen kohdallaan. Hillevi katsoo ympärilleen ja lähtee ylittämään katua

Daim-tuutti toisessa ja vaunut toisessa kädessä. Hän ei voisi koskaan antaa itselleen anteeksi, jos jotakin paha tapahtuisi hänen varomattomuutensa vuoksi. Tukholman liikenne voi olla mielipuolista, eikä Hillevi pysty edes laskemaan, miten monta kertaa hän on joutunut kiskaisemaan vaunut sivuun jonkun hullun autokuskin takia.

Pian hän on jo ylittänyt Sankt Eriksbron -sillan ja tuuli saa hänen pitkän takkinsa lepattamaan. Vaikka on aurinkoista, kevätuulet ovat edelleen viileitä ja saavat Hillevin hytise-mään. Hän on aina ollut vilukissa, mikä voi johtua ihonalai-sen rasvan puutteesta. Näyttää paljon mukavammalta maata vaunujen suojassa, huolellisesti peitteeseen koteloituna. Vaunujen makuukoppa alkaa kyllä käydä pieneksi Inekselle, seuraavaksi on hankittava rattaat.

Asiat etenevät niin nopeasti, se tuntuu ristiriitaiselta. Se on tavallaan jännittävää, mutta myös stressaavaa. Ei mene kuin hetki ja Ines aloittaa päiväkodin, kamala ajatus. Onneksi siihen on vielä monta kuukautta. Hillevi toivoo, että he voi-vat ottaa kaiken irti yhteisestä ajastaan.

Nyt ei ole enää montaa sataa metriä Hälsingegatanilla sijaitsevaan asuntoon, hänen uuteen valtakuntaansa. Hän ei edes tiedä, miten monta tuntia on siellä viettänyt, vaihtanut vaippoja, ruokkinut ja ennen kaikkea leikkinyt. Kun Ines vielä vähän kasvaa, avautuu kokonainen uusien mahdol-lisuuksien maailma. Sitten he voivat viipyä leikkipuistossa vaikka koko päivän. Tehdä hiekkakakkuja, keinua ja laskea liukumäkeä. Sitä hän odottaa jännityksellä, jos vain saa luvan poistua asunnosta.

Hillevi on perillä, avaa oven ja tilaa hissini. Toivottavasti hänen seuralaisensa pian herää, päiväuniajat ovat niin tyl-siä. Vaikka asunnossa olisi tekemistä, hän tulee nopeasti

levottomaksi. Hän välttelee tietoisesti keittiöön menemistä, jotta ei näkisi kasvavia tiskipinoja. Siinä menee raja, se ei ole hänen hommansa, vaikka hän onkin kotona Ineksen kanssa. Oikeastaan hänen pitäisi yrittää levätä Ineksen nukkuessa, mutta hänen on niin vaikea rauhoittua. Heti kun hän on yksin ajatustensa kanssa, ne villiintyvät. Hilleviä pelottaa, että synkät ajatukset valtaavat taas hänen mielensä ja kiskovat hänet takaisin syvyyksiin.

KRISTOFFER HUOKAISEE helpotuksesta, kun kättelyt on hoidettu ja hän voi poistua kokoushuoneesta. Runsaan tunnin ajaksi hän on voinut sulkea kaiken muun mielestään ja keskittyä sopimuksen laatimiseen. Mikä vapauden tunne. Mutta sillä sekunnilla, kun kokous päättyy, hänen sisintään alkaa taas jäytää. Todellisuus palaa.

Puolisen vuotta sitten elämä meni pirstaleiksi. Hänestä oli juuri alkanut tuntua etäisesti tasapainoiselta, kun tapahtui jotakin, mitä ei olisi saanut tapahtua. Hän sai Josefinilta viestin, jonka vuoksi hän yhä herää öisin yltä päältä kylmässä hiessä. *Emma on viety sairaalaan, tiedottomana. Miten nopeasti pääset paikalle?*

Se viesti muutti kaiken.

Emma oli tuona viileänä marraskuun aamuna niin täynnä energiaa. Hän oli pulppuavan iloinen saadessaan piipahtaa hetkeksi tallille, vaikka hänen olikin vaikea irtautua Ineksestä. Emma tarkisti vielä kerran, että Kristoffer muisti ruoka- ja päiväuniajat, veti sitten ratsastussaappaat jalkaansa ja jätti heidät Vasastanissa sijaitsevaan asuntoon. Kristoffer muistaa tunteneensa pelonsekaista ihastusta jäädessään yksin tyttärensä kanssa, Ineshän oli hädin tuskin kuukauden ikäinen. He olivat kyllä silloin tällöin saaneet Ineksen juo-

maan pullosta, mutta aina se ei onnistunut. Emma uskalsi kuitenkin ottaa riskin ja poistua kotoa muutamaksi tunniksi, ensimmäistä kertaa synnytyksen jälkeen. Lounaan jälkeen Kristoffer nukahti Ineksen kanssa parisänkyyn, ja he nukkui-
vat paljon pidempään kuin iltapäiväunilla olisi saanut. Siksi hänellä kesti hetken saada ajatuksensa rullaamaan. Vasta jonkin ajan kuluttua hän muisti tarkistaa matkapuhelimensa, joka murisi hoitolaukussa.

Sama soittoääni keskeyttää hänen ajatuksensa nyt.

Kristoffer kuulee puhelimensa soivan jossakin päin toimistoa, mutta hänellä ei ole kiirettä vastata. Niin monta kertaa hän on vastannut puhelimeen, toivonut saavansa sairaalasta hyviä uutisia ja joutunut sitten pettymään. Nyt on tunnustettava tosiasiat: Emma ei enää koskaan herää. Kristoffer täyttää kahvikuppinsa ja törmää kollegaansa. Juuri kun hän aikoo kehuskella äsken varmistuneella palkkiollaan, puhelin soi uudelleen. Soittajalla on selvästi kiire. Siellä on varmasti joku innokas asuntokeinottelija, joka hyppää kattoon kuullessaan, että kohde on myyty jo ennen esittelyä.

»Se on murissut koko kokouksen ajan. Unohdan aina, että ääni tulee sinun puhelimestasi, ja säikähdän. Vaihda soittoääntä – tai työpaikkaa», kollega sanoo vakavasti ja kävelee pois.

Kristoffer näkee puhelimen työpöydällään ja kävelee sen luo. Monta vastaamatonta puhelua sairaalasta. Myös Josef-
nilta on tullut tekstiviesti. Hän tuijottaa viestiä käsittämättä, mitä siinä lukee. Kolme lyhyttä sanaa, jotka hänen on luet-
tava uudelleen ja uudelleen: *Emma on herännyt.*

KYYNELEET VALUVAT pitkin Josefin Sköldin poskia, kun hän astuu F-hissiin ja painaa tottuneesti viidennen kerroksen nappulaa. Joku on tuhertanut painikkeiden vieressä olevaan kylttiin mustalla tussilla »AIK». Kun Josefin saapuu oikeaan kerrokseen, hissien ovet vinkuvat ja avautuvat automaattisesti. Hän kiirehtii pitkin käytävää, juoksee niin, että käsilaukku takoo lantiota. Käytävällä tulee vastaan hoitaja, joka työntää potilasta sairaalasängyssä ja joutuu väistymään sivummalle välttyäkseen yhteentörmäykseltä. Josefin on poissa tolaltaan, hän näkee vain katossa roikkuvan kyltin, jossa lukee »Teho-osasto».

»Anteeksi», hän puuskahtaa mennessään ja saa hoitajalta vastaukseksi pikaisen nyökkäyksen. Sairaalassa varmasti ymmärretään tavallista paremmin hämmennyksissä olevia ihmisiä.

Josefin oli ollut matkalla Danderydiin, kun puhelu, jota hän oli odottanut ikuisuuden, vihdoinkin tuli. Hän oli jo alkanut hyväksyä ajatuksen, ettei sitä koskaan tulisikaan. Syke nousee, kun hän seisoo sisäänkäynnin edessä. Hän pyyhkii kyynelensä vapisevin käsin ja odottaa jännittyneenä sitä, mikä lasioven toisella puolella odottaa. Hän ei muista tunteneensa oloaan koskaan yhtä huteraksi kuin nyt. Hän on toden-

näköisesti ehtinyt ensimmäisenä paikalle, vaikka äiti ja isäkin ovat matkalla sairaalaan. Josefin soittaa ovikelloa ja odottaa lukituslaitteen klickahdusta. Hän nielaisee tajutessaan, että näkee aivan pian sisarensa hereillä. Turhamaisuuden aalto pyyhkäisee Josefinin ylitse ja hän kampa kädellä hiuksiaan. Miltä hän oikein mahtaa näyttää? Tunnistaako Emma hänet? Hän käyttää tilaisuutta hyväkseen ja oikaisee kaulustaan, joka on mennyt vinoon juoksupyrähdyksen aikana. Parasta avata yksi nappi, jotta hengitys kulkee paremmin.

Pää on pyörällä sekavista tunteista. Tähän asti lääkärit eivät ole uskaltaneet luvata mitään, eivät yhtään mitään. He eivät ole pystyneet valmistelemaan häntä millään lailla siihen, mitä on odotettavissa, jos Emma ylipäänsä palaa tajuihinsa kamalan ratsastusonnettomuuden jälkeen – siitä yksinkertaisesta syystä, ettei kukaan ole tiennyt. On mahdotonta ennakoida, miten ihminen toipuu vakavasta aivoverenvuodosta, etenkin jos tämä on maannut pitkään koomassa. Joskus lääkäreistä on tuntunut, että he ovat saaneet Emmaan jonkinlaisen kontaktin, joskus he eivät ole saaneet häntä reagoimaan millään lailla. Mutta nyt hän on siis tajuissaan. Josefin on luvannut itselleen kunnian ja omantunnon kautta, ettei enää ikinä valita mistään, jos vain saa pitää sisarensa, olipa tämä missä kunnossa hyvänsä. Tajunnan palaaminen on ensimmäinen askel, siitä eteenpäin katsotaan sitten erikseen. Tässä tilanteessa olisi järjetöntä vaatia liikoja.

Toivoa sen sijaan voi aina.

Teho-osaston ovi avautuu viimein ja Josefinia on vastassa lääkäri, jota hän ei ole koskaan aiemmin tavannut. Lääkäri ohjaa Josefinin osastolle, jolla on kahdeksan vuodepaikkaa. Ne on tarkoitettu kriittisessä tilassa oleville potilaille, jotka tarvitsevat hengityskonetta ja valvontaa ympäri vuorokauden.

MAAILMASSA ON YKSI PAIKKA, JOSSA HÄN ON TURVASSA.

Rikostarkastaja Emma Sköld herää koomasta sairaalassa. Hänen viimeisin muistikuvansa on se, kuinka hän viisi kuukautta aikaisemmin jätti pienen vauvansa hoitoon ja lähti tallille ratsastamaan.

Emman sairaalassaolon aikana hänen kumppaninsa entinen tyttöystävä on pitänyt vauvasta huolta ja näyttää viihtyvän liiankin hyvin roolissaan.

Emma yrittää kuumeisesti muistaa yksityiskohtia ratsastusonnettomuudesta ja on vakuuttunut siitä, että tapaukseen liittyy jotain hämää. Niin kauan kuin Emma makaa teho-osastolla, hän on turvassa, mutta kun hänet sijoitetaan osastolle numero 73, kuka tahansa pääsee hänen lähelleen. Mutta miksi kukaan haluaisi hänelle pahaa?

Osasto 73 on toinen Suomessa ilmestynyt, itsenäinen romaani suosituissa Emma Sköld -sarjassa.

"Älykäs juoni, jossa on tyylikäs ja odottamaton loppuratkaisu." *Norran*

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43657-8